

det, bliver det de paagældende kommunale Raads Sag, eller dens Sag, til hvem de henvende sig for at søge om et eller andet gode, at skaffe dette Bevis til Beje. Den paagældende er ikke absolut forpligtet til at møde frem dermed.

Den 9de kongevalgte Landstingsmand udtalte, at det ikke burde være Øvrigheden, men i Stedet derfor Overøvrigheden, der skulde udstede Erklæringen. Deri er jeg ikke enig med det ærede Medlem. Overøvrigheden maa jo nødvendigvis søge Oplysninger hos vedkommende Politimester, der paa Landet tillige er Dommer, og dette giver saaledes Anledning til Skrivi og Udsættelser. Dertil kommer, at det som Regel vil være meget lettere for den paagældende at søge til Politimesteren paa Landet og i Købstæderne end det er at søge til Amtmanden. For Eksempel i Ringløbing Amt, hvor der er saa store Udstrækninger og lange Beje, vil det undertiden være forbundet med stort Besvær at søge Amtmanden. Jeg tror derfor, at man hellere skal blive ved Stedets Øvrighed, og jeg ønsker kun at slaa fast, at derved forstaaes det, vi paa Landet talde Herredsfogden, som jo tillige er Politimester. Jeg var noget i Tvivl om, hvorvidt der mentes ham eller Amtmanden, men det er jo ganske rigtigt, at hvis der mentes Amtmanden, burde der have staaet „Overøvrigheden“, saa man maa vel have tænkt paa Herredsfogden. — Ja, med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget, idet jeg haaber, at det maa blive et af Resultaterne i denne Samling; om det end bliver et af de smaa Resultater, vil det dog have nogen Betydning for ikke saa faa.

Justitsministeren (Nelleman): Som jeg bemærkede i det andet Ting har jeg principielt intet at indvende imod dette Lovforslag. Det vil føre til, at man ad en lettere Vej vil kunne komme til det samme Resultat, som man dog i Grunden i de i Lovforslaget omtalte Tilfælde altid, kan jeg gerne sige, vilde komme til ved at følge den vidtløftigere Fremgangsmaade, som er foreskrevet i Loven af 3dje April 1868. Det kan jo nemlig henregnes til de saa godt som ikke forekommende Tilfælde, at man skulde nægte en Person Vresoprejsning, som kun har været dømt en Gang og derefter i 10

År hverken har været straffet eller tiltalt. Jeg tror derfor, at Loven væsentlig vil have den Betydning, at den vil befri dels de paagældende og dels Administrationen for en Del temmelig unyttigt Besvær.

Det er vel nok muligt, at der kan være enkelte Kættelser at foretage i Forslaget. Jeg har af den ærede første Taler (Steffensens) Foredrag set, at der er enkelte Punkter, paa hvilke det forekommer ham, at Loven ikke er tydelig nok affattet, men jeg tror, det er Ændringer, man let vil kunne enes om, og som næppe ville skade Lovens Brugbarhed noget. Det kunde maaste være, at det var rigtigere i Stedet for Udtrykket: „den, der første Gang har været straffet for en i den offentlige Mening vanærende Handling“ at sige: „den, som har været straffet for en i den offentlige Mening vanærende Handling, skal, saafremt Straffen har været idømt for en første Gang begaaet Forseelse af den nævnte Art og ikke har været højere end Fængsel paa Bånd og Brød . . .“; derved vil man maaste fjerne alle Tvivl. — Jeg er enig med den samme ærede Taler i, at det ikke godt gaar an at regne fra Handlingens Begaaelse, men at det i Overensstemmelse med Loven af 3dje April 1868 vil være rigtigere at gaa enten efter Tidsrummet for Straffens Udtaaelse — hvilket vilde være i Overensstemmelse med Loven af 3dje April 1868 — eller efter Dommens Afgivelse. Hvilket af disse Tidspunkter man vil gaa ud fra, har jo ved disse kortvarige Straffe ikke meget at betyde; det vil i Reglen kun være en kort Tid, der vil være hængaaet imellem Dommens Afgivelse og Straffens Udsoning, naar denne ikke har været højere end Bånd og Brød. — Det er ogsaa muligt, at det maa forlanges af den, der vil benytte sig af nærværende Lov, at han skal have opholdt sig her i Landet i et Tidsrum af 10 År. Det vil hænde og hænder undertiden, at Jolk, som søge Vresoprejsning, have været uden for Landet i en Del af den Tid, der fordras for at kunne faa Vresoprejsning ifølge Loven af 3dje April 1868, men det er dog Undtagelsestilfælde og saa Tilfælde i Sammenligning med de store Antal, der overhovedet søge Vresoprejsning, og det kan være, at den her omtalte Regel, hvis den skal kunne bringes til Udførelse ogsaa over for dem, der have været i Udlandet, vil kunne